

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoCsp/14/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118225017
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:6118225017.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko a. s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpený Advokátskou kanceláriou MCGA legal s. r. o., so sídlom Bratislava-Staré Mesto, Partizánska 2, proti žalovanej: Z. T. nar. XX. XX. XXXX, bytom E. T., o zaplatenie 1 785,30 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 8. januára 2020 č. k. 17Csp/60/2019-155 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie sumy 1 785,30 eura a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ust. § 497, § 499, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, ako aj § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, ako aj vykonaným dokazovaním.

1.1. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že právny predchodca žalobcu so žalovanou uzatvoril dňa 19. 03. 2012 zmluvu o bežnom účte č. XXXXXXXXXXXX, prostredníctvom ktorého mohla v zmysle dodatku k zmluve o bežnom účte zo dňa 19. 03. 2012 čerpať kontokorentný úver až do výšky 1 660 eur. Žalobca uvádza v žalobe, že žalovaná sa dostala do omeškania s úhradou platby za povolené prečerpanie z kontokorentného úveru a následne do nepovoleného prečerpania a neuhradila žalobcovi sumu vo výške 1 785,30 eura. Žalobca listom zo dňa 06. 02. 2015 vypovedal zmluvu o kontokorentnom úvere ku dňu 05. 02. 2015. V žalobe však nijako nešpecifikoval, v ktorom časovom období a v akej výške sa mala žalovaná dopustiť povoleného prečerpania, ktoré neuhradila v zmysle zmluvných podmienok v dohodnutej lehote, ani nepreukázal vznik nepovoleného prečerpania. Svoje tvrdenie nepodložil žiadnym výpisom z účtu žalovanej, výpisom z debetných a kreditných operácií. Z dôkazov bolo zrejmé len to, že prišlo k vypovedaniu zmluvy o bežnom účte ku dňu 05. 02. 2015. Nie je preto možné objektívne určiť začiatok plynutia premlčacej doby, nakoľko nie je zrejmé, kedy bola uhradená posledná splátka, kedy bola vykonaná posledná debetná operácia a kedy prišlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. Ak by premlčacia doba začala plynúť najneskôr 05. 02. 2015, uplynula by 05. 02. 2018, a keďže žaloba bola podaná na súde dňa 06. 02. 2018, bol by nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčaný.

1.2. Súd posudzoval uzatvorenú zmluvu so žalovanou v zmysle ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý je lex specialis vo vzťahu k Obchodnému zákonníku, ako aj príslušným ustanoveniam Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Súd preskúmaním zmluvy o spotrebiteľskom úvere zistil, že preskúmaná zmluva obsahuje všetky zákonné

náležitosti a ide o platný právny úkon. Dospel však k záveru, že nárok uplatňovaný v žalobe nie je dostatočne preukázaný, jasný, určitý a zároveň uplatnený včas, t. j. bol uplatnený až v dobe, kedy bol nárok z bezdôvodného obohatenia premlčaný.

1.3. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP, keď úspešnej žalovanej v konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny a vyhovenia žalobe v plnom rozsahu, ako aj priznania nároku na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100%. Namietal, že je tu daný odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. a/ CSP - neboli splnené procesné podmienky, písm. b/ - súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, keď súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. h/ a f/ CSP).

2.1. V prvom rade v podanom odvolaní namietal porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie a postup súdu v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore s § 151 CSP súd skúmal jeho tvrdenia, ktoré neboli žalovanou spochybňované, pričom platí, že nepopreté tvrdenia sa považujú za nesporné. Súd je limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, a to aj v spotrebiteľských sporoch. Súd sám v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalovaná sa v podanej žalobe, ani k jej prílohám v priebehu konania na výzvu súdu nevyjadřila. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalovaná počas celého súdneho konania nerozporevala ním tvrdené a preukazované skutočnosti, a teda ani výšku a dôvodnosť uplatnenej pohľadávky, ktorú mal súd považovať v celom rozsahu za nespornú. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia KS v Trnave (č. k. 10Co/6/2018-96 z 29. 11. 2018, 10Co/333/2017 z 31. 01. 2019).

2.2. Ak súd prvej inštancie považoval za potrebné ďalšie skutkové tvrdenia na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností podľa § 150 ods. 2 CSP, mohol o to strany požiadať.

2.3. Poukázal na ust. § 297 písm. b/ a ust. § 177 ods. 2 písm. a/ CSP a mal za to, že pokiaľ sa preukáže, že strana nespĺnila svoju povinnosť tvrdenia, ktoré sú pre jeho právne posúdenie významné, musí súd prvej inštancie vždy nariadiť pojednávanie, pretože si musí splniť obligatórnu povinnosť v zmysle § 181 ods. 2 CSP a informovať strany o rozsahu sporných a nesporných skutočností a o rozsahu dokazovania, čo bez nariadenia pojednávania nie je možné. Postup súdu musí byť pre strany predvídateľný a transparentný. Pokiaľ uplatňoval právo na peňažné plnenie, ktoré nevyplývalo z tvrdení obsiahnutých v žalobe a z listinných dôkazov pripojených k žalobe, nebolo možné ho sankcionovať zamietnutím žaloby bez nariadenia pojednávania.

2.4. K špecifikácii uplatnenej pohľadávky uviedol, že pokiaľ súd považoval žalobu za neúplnú a považoval za potrebné objasniť niektoré skutočnosti, mal ho vyzvať na doplnenie/opravu v zmysle § 129 ods. 1 CSP. Súd ho na doplnenie žaloby nevyzval, napriek tomu vo veci meritórne rozhodol, hoci mu neboli zrejme všetky skutočnosti, pričom uvedený postup je procesne vadný a bola mu tým odňatá možnosť uplatňovať si svoje práva za účelom účinnej ochrany svojich práv. V tejto súvislosti poukázal na uznesenia KS v Žiline č. k. 11Co/33/2017-53 zo dňa 27. 06. 2017 a 11Co/157/2018 zo dňa 28. 08. 2018, ako aj na uznesenie KS v Košiciach sp. zn. 5Co/262/2017 zo dňa 18. 01. 2018, ako aj uznesenia ďalších krajských súdov.

2.5. Právny vzťah medzi stranami sporu sa spravuje ustanoveniami: a/ zmluvy o bežnom účte v spojení so všeobecnými obchodnými podmienkami banky a sadzovníkom poplatkov; b/ dodatkom k zmluve o bežnom účte v spojení s prílohou č. 1 a c/ zákonom č. 129/2010 Z. z., konkrétne ustanovenia o prekročení. V zmluve bol dohodnutý maximálny rozsah úveru vo výške 1 660 eur. Všeobecná obchodné podmienky upravujú povolené prečerpanie, najmä ustanovením bodu 3.3 písm. a/, b/. Úroková sadzba povoleného prečerpania bola dohodnutá ako variabilná, pričom referenčnou úrokovou sadzbou pre povolené prečerpanie banky podľa prílohy 1 bola táto sadzba vo výške 17,90%. Žalovaná prekročovala povolený limit povoleného prečerpania, čím porušila zmluvu a dostala sa do omeškania s vyplatením povoleného prečerpania, na základe čoho ku dňu 05. 02. 2015 evidoval na bežnom účte nepovolený debetný zostatok/prekročenie vo výške 1 785,30 eura, a preto vypovedal žalovanej zmluvu o

kontokorentnom úvere a zároveň ju požiadal o vyrovnanie záväzku najneskôr do 23. 02. 2015. Uvedená suma predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovanej. Zároveň predkladá všetky výpisy z účtu od jeho otvorenia, t. j. od 03/2012 ku dňu výpovede zmluvy o kontokorentnom úvere, t. j. ku dňu 05. 02. 2015.

2.6. Má za to, že všeobecné obchodné podmienky sú súčasťou zmluvy a to jednak vzhľadom, že text zmluvy, ktorý VOP uvádza ako neoddeliteľnú súčasť zmluvy, s ktorými sa žalovaná oboznámila, súhlasila svojím podpisom na zmluve a dodatku a tiež aj s odkazom na rozhodnutie SD EÚ z 09. 11. 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. V neposlednom rade tento záver vyplýva aj z ust. § 273 Obchodného zákonníka s odkazom na ust. § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka, ktorý výslovne možnosť úpravy povinností zo zmluvy v obchodných podmienkach upravuje.

2.7. K námietkam ohľadne formulárovej povahy zmluvnej dokumentácie odvolateľ uviedol, že z hľadiska formy je právny úkon uzavretý prostredníctvom formulárovej predtlačky, pričom takýto spôsob uzatvárania zmluvy nie je právom zakázaný a samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať, že spotrebiteľ sa s jeho obsahom neoboznámil alebo s jeho obsahom nesúhlasil. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie KS v Banskej Bystrici č. k. 43Co/37/2018-185 zo dňa 20. 12. 2018.

2.8. K tvrdeniu súdu o premlčaní nároku uviedol, že sa s týmto názorom nestotožňuje. Mal za to, že nárok nie je premlčaný, nakoľko tento bol na súde uplatnený pred uplynutím 3-ročnej premlčacej doby. Právny predchodca vypovedal zmluvu o kontokorentnom úvere č. 3080212807 ku dňu 05. 02. 2015 a zároveň vyzval žalovanú na úhradu dlhu najneskôr do 23. 02. 2015. Premlčacia doba teda začala plynúť 24. 02. 2015 a žalobu na súde podal 06. 02. 2018, teda nárok nie je premlčaný.

3. Žalovaná písomné vyjadrenie k podanému odvolaniu žalobcu nepodala.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (podľa § 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP) a po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobu je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 odsek 1 písm. b/ CSP zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Predmetom konania je nárok žalobcu voči žalovanej na zaplatenie sumy 1 785,30 eura s príslušenstvom a to titulom uzatvorenej zmluvy zo dňa 19. 03. 2012 o bežnom účte č. 3080212807 a v zmysle dodatku zmluvy žalovaná mohla čerpať kontokorentný úver až do výšky 1 660 eur. Žalovaná sa dostala do omeškania s úhradou platby za povolené prečerpanie z kontokorentného úveru a neuhradila žalobcovi sumu vo výške 1 785,30 eura, preto žalobca vypovedal zmluvu listom zo dňa 06. 02. 2015 ku dňu 05. 02. 2015, na čo žalovaná nereagovala. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že žalobu zamietol, pričom postupoval v zmysle § 297 písm. b/ CSP bez nariadenia pojednávania, keď mal za to, že žalobca v žalobe nešpecifikoval, v ktorom časovom období a v akej výške sa žalovaná mala dopustiť povoleného prečerpania a ani nepreukázal vznik nepovoleného prečerpania.

6. Úlohou odvolacieho súdu bolo posúdiť, či postup súdu prvej inštancie, ktorý postupoval v zmysle § 297 písm. b/ CSP bol správny a či takýmto postupom nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, keď žalobca tvrdí, že nesprávnym procesným postupom mu bolo znemožnené uskutočňovať patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

7. Podľa § 297 písmeno b/ CSP súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.

8. Z citovaného ustanovenia § 297 písm. b/ CSP vyplýva, že súd prvej inštancie môže vec samú prejednať a rozhodnúť o nej bez nariadenia pojednávania okrem toho, že ide iba o otázku jednoduchého

právneho posúdenia veci i v prípade, že hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur (daný prípad) a ak skutkové tvrdenia strán nie sú sporné.

9. Podľa § 181 odsek 2 CSP po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

10. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, súd prvej inštancie bez nariadenia pojednávania môže vec prejednať a rozhodnúť súčasne len za podmienky, že bol náležite zistený skutkový stav veci na základe stranami predložených listín, lebo nimi boli preukázané všetky medzi stranami sporné skutkové okolnosti, významné pre právne posúdenie veci. Ak totiž ust. § 197 písm. b/ CSP upravuje podmienku, že skutkové tvrdenia strán nie sú sporné, vyjadruje tým nielen požiadavku, aby súd prvej inštancie pri zisťovaní skutkového stavu veci nevychádzal, samozrejme okrem zhodných tvrdení strán, resp. zo skutkových tvrdení strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela (§ 151 ods. 1 CSP), z iného dôkazu ako z listín predložených stranami (ich zástupcami alebo splnomocnencami), ale aj podmienku, že všetky rozhodujúce skutočnosti budú zhodnými, resp. nespornými tvrdeniami strán, a nimi predloženými listinami náležite preukázané a že teda podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie nebude (aj) nesplnená povinnosť tvrdenia alebo neunesenie dôkazného bremena (tak, ako je tomu v danom prípade). Ak sa ukáže, že strana doteraz nesplnila svoju povinnosť tvrdenia (neuviedla všetky rozhodujúce skutočnosti alebo ich uviedla neúplne), alebo povinnosť dôkaznú (nenavrhla dôkazy potrebné na preukázanie všetkých svojich sporných tvrdení, ktoré sú pre právne posúdenie veci významné), musí súd prvej inštancie, aj keby išlo o spor podľa ust. § 297 písm. b/ CSP, ako to bolo v danom prípade, vždy nariadiť pojednávanie (§ 297 veta prvá CSP), pretože si musí splniť obligatórnu povinnosť v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP a informovať o rozsahu sporných a nesporných skutočností a dokazovania, čo bez nariadenia pojednávania nie je možné.

11. Z uvedených dôvodov je potom možné tiež uzavrieť, že na prejednanie veci samej v spotrebiteľských sporoch nie je potrebné v zmysle ust. § 297 písm. b/ CSP nariadiť na súde prvej inštancie pojednávanie, i keď ide o spotrebiteľský spor do 1 000 eur len vtedy, ak strany sporu prostredníctvom nimi predložených listinných dôkazov a svojich nesporných tvrdení uniesli bremená tvrdenia a dôkazné bremeno a ak podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej bol týmito dôkazmi (prípadne aj pomocou zhodných, resp. nesporných tvrdení strán) zistený skutkový stav veci, čo však daný prípad nie je.

12. S poukazom na vyššie uvedené je potom zjavné, že súd prvej inštancie pochybil, ak vo veci vyhlásil dňa 08. 01. 2020 rozsudok (ktorým žalobu zamietol pre neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena žalobcu) bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 297 písm. b/ CSP, nakoľko porušil svoju obligatórnu povinnosť v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP tým, že neurčil (najmä žalobcovi neoznámil), ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné, čím porušil zákonom dané procesné práva žalobcu pre ďalší jeho procesný postup v kontradiktórnom sporovom konaní, najmä vytvorenie mu priestoru na uplatnenie primeraných prostriedkov procesného útoku (procesnej obrany) vo vzťahu k ochrane subjektívnych práv a oprávnených záujmov, keď jeho žalobu zamietol z dôvodu neunesenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena.

13. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie uvedeným spôsobom nepostupoval, ale namiesto vykonania dokazovania meritórne rozhodol, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a to vykonávať procesné úkony v rámci dokazovania a realizovať tak svoje právo na súdnu ochranu, garantované článkom 46 Ústavy SR (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), ako aj článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.).

14. Vychádzajúc z uvedených skutočností, dospel odvolací súd k tomu záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné s poukazom na § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 CSP. Vzhľadom na uvedený dôvod zrušenia rozsudku súdu prvej inštancie bolo bezpredmetné zaoberať sa ďalšími odvolacími dôvodmi žalobcu.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).